

ΤΑ ΚΑΤΑ

ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΝ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνέχ. καὶ τέλος. Ἰδε φιλολόγ. 289 καὶ 290.)

—οοο—

Ἐάν ὁ γέρον Γερῶ δὲν ἦτο κομψὸς τὸ ἦθος, ἦτον ὅμως γυναικός. Καὶ ἠδιακρόρει μὲν ἐάν τὰ ἐνδύματά του, καινουργῆ μὲν πάντοτε, πλατύτατα δὲ διότι δὲν ἠγάπα νὰ στενοχωρῆται, τὸν ἐκουκοῦλοναί ὡς σινδόνη, ἐάν αἱ κάλται του κατέπιπτον καὶ ἐάν ἡ φρονιάκη του ἐσκέπαζε σχεδὸν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του· ὅτε ὅμως ἐπρόκειτο νὰ δεξιωθῆ τοὺς ἄλλους ἐφαινετο μεγαλόδωρος. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐνοίκισσε θεωρεῖον ἀνοικτὸν, εἰς θέσιν καταφανῆ, διὰ νὰ θαυμάσωσιν ὅλοι τὴν ἀνεψιάν του.

Ὅτε ἡ Χαρίκλεια ἔβριψε τὸ βλέμμα εἰς τὰ θεωρεῖα καὶ τὴν πλατεῖαν ἔμεινεν ἐκθαμβος, καὶ δικαίως· διότι νέα μόλις δεκαεξέ εἰς τὴν ἀνατραφεῖσα μὲν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εὐρισκομένη δὲ αἴρνης μεταξὺ πολυτελείας, τέχνης καὶ ἡδονῶν, νομίζει ὅτι ὀνειρεύεται. Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἐπαίζον παντομίμη μὲτὰ χοροῦ ἡ Χαρίκλεια ἐβλεπε μετὰ πολλῆς περιεργείας τὰ κινήματα καὶ τὰ βήματα τῶν ὑποκριτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐνόει ὅτι ἦτο παντομίμη ἐπροσπάθει νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὴν σημασίαν. Συχνὰ στρεφομένη πρὸς τὸν θεῖόν της ἐκπεπληγμένη, ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἐνόει τί ἐσήμαινεν ἡ παντομίμη. Ἐβλεπε βοσκούς φοροῦντας κάλτας μεταξωτάς καὶ προσφέροντας ἄνθη εἰς βοσκοπούλας, ἐρωτιδία πτερυγίζοντα καὶ θεοὺς καθημένους εἰς νέφη· ἡ σκηνογραφία, τὰ φῶτα καὶ μάλιστα ὁ πολυέλαιος, τὰ ἐνδύματα τῶν γυναικῶν, τὰ κεντήματα, τὰ πτερὰ, ὅλη ἐκείνη ἡ ἄγνωστος οὕτῃ μεγαλοπρέπεια τὴν ἔβριπτον εἰς ἀπορίαν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν περιεργάζοντο ὅλοι οἱ ἐν τῷ θεάτρῳ· τὸ ἐνδύματός της ἦτον ἀπλοῦν μὲν ἀλλὰ κομψότατον. Οὐσα μόνη εἰς μέγα θεωρεῖον πλησίον γέροντος καὶ γέροντος ἀκόμψου, κάλλος ἔχουσα ἀγγέλου καὶ ἀνθηρότητα ῥόδου, ὀφθαλμούς δὲ μεγάλους καὶ μαύρους καὶ ἦθος ἀθωότατον, εἴλικεν ὅλους τὰ βλέμματα.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Χαρίκλεια ἀνέλαθε βαθμηδὸν τὴν συνήθη ἀταραξίαν της· μετὰ μικρὸν δὲ ἐκυριεύθη ἀπὸ μελαγχολίαν. Ἠσθάνθη πόσον ἦτο λυπηρὸν νὰ εἶναι μόνη μεταξὺ τῶσων ἀνθρώπων· ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὀμιλοῦντες πρὸς ἀλλήλους, οἱ μουσικοὶ, τῶν ὁποίων τὰ ὄργανα ἐβρύθμιζον τὰ βήματα τῶν χορευτῶν, αὐτὰ καὶ ἄλλα κῦξαν τὴν λύπην της. Ἐφαίνετο ὅτι ὅλοι ἔλεγον πρὸς αὐτήν· «Ὀμιλοῦμεν καὶ δὲν ὀμιλεῖς· ἀκούομεν, γελῶμεν, τραγουδοῦμεν, χαίρομεν, καὶ μό-

νη σὺ δὲν ἀκούεις, δὲν γελᾷς, δὲν τραγουδεῖς, δὲν χαίρεις, ἀλλὰ κάθησαι ὡς εἰδωλον.»

Ἡ Χαρίκλεια ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμούς· διὰ νὰ μὴ βλέπῃ· ἐνθυμήθη τὸν χαρὸν τῶν παιδίων εἰς τὸν ὀπίσθιον εἶδε χορευούσας τὰς συντρόφους της, ἐνῶ αὐτὴ ἔμεινε πλησίον τῆς μητρὸς της. Ἐνθυμήθη τὴν πατρικὴν οἰκίαν, τὴν νεπιότητα, τὴν λύπην καὶ τὰ δάκρυά της ὅτε ἀπέθανεν ἡ μήτηρ της, καὶ τέλος πάντων τὰ πένθημα ἐνδύματά της· τὰ ὅποια πρὸ ἐλίγου μὲν ἀπέβαλεν, ἀπεφάσισε δὲ νὰ φρέσῃ ἐκ νέου ἅμα ἐπανελθούσα εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καταδικασμένη διὰ παντός, ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ ἐλαττώσῃ τὰ παθήματά της· ἠσθάνθη περισσύτερον ἢ ἄλλοτε ὅτι πᾶσα προσπάθεια εἰς ἐξίλειωσιν τῆς θείας ὀργῆς ἦτο περιττή. Τοιαῦτα δὲ ἀναλογιζομένη ἐδάκρυσεν· ὁ δὲ γέρον Γερῶ ἰδὼν τὰ δάκρυά της δὲν ἐνόει τὴν αἰτίαν. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Χαρίκλεια ἐνεύσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἀναχωρήσῃ· καὶ ἐπειδὴ ὁ θεῖός της ἐδίσταζεν, αὐτὴ σηκωθείσα ἐδειξε τὴν θύραν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδεν ὑπὸ τὸ θεωρεῖον νέον εὐεῖδῃ καὶ πλουσιώτατα ἐνδεδυμένον, ὅστις εἶχεν ἀνὰ χεῖρας πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐχάραττε γράμματα καὶ σχήματα μὲ μικρὸν πέτρινον κονδύλιον, καὶ τὰ ἐδείκνυεν εἰς τὸν γείτονά του· οὗτος δὲ ἐφαινετο ὅτι τὸν ἐνόει, καὶ ἀπεκρίνετο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μετὰ μεγίστης ταχύτητος. Καὶ οἱ δύο δὲ ἀντήλασσαν συγχρόνως ἀνοιγοκλείοντες τοὺς δακτύλους σημεῖά τινα, δι' ὧν ἐφαίνετο ὅτι ἠρμήνευον καθάρωτερα τὰς ἰδέας των.

Καὶ δὲν ἐνόησε μὲν ἡ Χαρίκλεια τί ἐσήμαινον οἱ χαρακτῆρες καὶ τὰ σχήματα, παρατήρησεν ὅμως ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν ἐκίνει τὰ χεῖλη του. Εἶδεν ὅτι ὀμιλεῖ γλῶσσαν ὅλως διαφορετικὴν τῆς τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι εὕρισκε τρόπον νὰ ἐξηγητῆται χωρὶς νὰ ἀνοίγῃ τὸ στόμα. Ἀκατάσχετος λοιπὸν ἐπιθυμία νὰ ἴδῃ περισσύτερα τὴν παρεκίνησε νὰ καθήσῃ, καὶ κύψασα περιεργάζετο τί ἔκαμνεν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος· ὅτε δὲ εἶδεν ἐκ νέου ὅτι ἀφ' οὗ ἐγράφεν ἐδίδεν τὴν πλάκα εἰς τὸν γείτονά του, ἔκαμνεν ἀκουσίως κίνημα ὡς ἂν ἤθελε νὰ λάβῃ αὐτήν· ὁ νέος ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν Χαρίκλειαν. Μόλις δὲ συνηντήθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ των καὶ ἐστάθησαν ἀκίνητοι ὡς ἂν ἐζήτησαν νὰ ἀναγνωρισθῶσιν· ἔπειτα ἐμάντευσαν τὴν κατάστασιν ἀλλήλων, καὶ μὲ βλέμμα σιωπηλὸν εἶπον· Εἴμεθα καὶ οἱ δύο βωβοί.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ γέρον Γερῶ ἔφερον εἰς τὴν ἀνεψιάν του τὸν μανδύαν της, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἀναχωρήσῃ· καθήσασα ἐξ ἐναντίας ἔβλεπε τοὺς δύο συνομιλοῦντας διὰ τῆς πλακῆς.

Ὁ ἀββᾶς de l'Épée εἶχε γίνεαι πρὸ μικροῦ γνωστός. Κατὰ τινὰ ἐπίσκεψιν ἰδὼν κατὰ τύχην δύο

κωφάλους βραπούσας ἐλυπήθη αὐτάς, καὶ ἡ σπανία αὐτοῦ φιλάνθρωπία ἐξεγερθεῖσα διὰ μιᾶς ἔκαμε θαύματα. Ἰδὼν τὴν ἄτακτον παντομίμην τῶν δυστυχῶν τούτων ὄντων, ἐστοχάσθη ὅτι ἐδύνατο νὰ λάβῃ αὐτὴν ὡς βᾶσιν μονίμου γλώσσης. εἰς οἱ πλείστοι τῶν δαιμονίων ἀνδρῶν ἐπροχώρησεν ἴσως καὶ πέραν τοῦ μεγάλου σκοποῦ του· ὅπωςδὴποτε ὅμως ἀρκεῖ ὅτι εἶδε τὸ μέγεθος αὐτοῦ καὶ ὅτι διδάσκων εἰς τοὺς βωθοὺς καὶ κωφοὺς τὸ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν, καθίστα αὐτοὺς ἀνθρώπους. Μόνος καὶ χωρὶς βοήθειαν, διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεών του, ἐπεχείρησε νὰ συγκροτήσῃ κοινωσίαν ἐκ τῶν ταλαιπώρων αὐτῶν, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ θυσιάσῃ πρὸς τοῦτο καὶ βίον καὶ περιουσίαν ἕως οὗ στρέψῃ πρὸς αὐτοὺς τὴν προροχὴν του ὁ βασιλεὺς.

Ὁ νέος ὁ καθήμενος ὑπὸ τὸ θεωρεῖον τῆς Χαρίκλειας ἦτο τις τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀββα. Εὐγενὴς ὦν τὸ γένος καὶ πλούσιος καὶ ἀπὸ ἀρχαίαν οἰκογένειαν καταγόμενος, ζωηρὸν μὲν εἶχε τὸν νοῦν ἀλλ' ἦτον ἡμιθαῖος, ὡς ὠνόμαζον τότε τοὺς κωφάλους. Ἐκτὸς δὲ τῶν μαθημάτων τοῦ Ἀββα εἶχε καὶ παιδαγωγὸν ὅστις, λαϊκὸς ὢν, ἐσυντρόφειεν αὐτὸν πανταχοῦ, καὶ καθῆκον εἶχε νὰ διευθύνῃ τὰς πράξεις καὶ τὰ διανοήματά του· ἦτο δὲ οὗτος ὁ σύντροφός του ὅστις ἀνεγίνωσκε τὰ ἐπὶ τῆς πλακῶς καὶ ἀπεκρίνετο. Ὁ νέος κατεγίνετο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τὰς καθημερινὰς μελέτας αἰτινες ἐγύμναζον τὸν νοῦν του καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ θέατρον καὶ πανταχοῦ. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι ἔμφυτος ὑπερηφάνεια καὶ ἀνεξαρτησίαι χαρακτῆρος ἐπάλαιον ἐν αὐτῷ πρὸς τὴν ἐπίκουρον ταύτην ἐνασχόλησιν. Δὲν ἐγνώριζεν οὐδὲν τῶν δυστυχημάτων εἰς τὰ ὅποια πιθανὸν νὰ ὑπέπιπτεν ἂν ἐγεννᾶτο εἰς τάξιν κατωτέραν ἢ καὶ, ὡς ἡ Χαρίκλεια, εἰς ἄλλο μέρος ἢ εἰς Παρισίους. Ἐκ τῶν πρώτων πραγμάτων τὰ ὅποια ἔμαθεν ὅτε ἤρχισε νὰ συλλαβίζῃ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, τοῦ μαρκίονος Μωδραί. Ἐγνώριζε λοιπὸν ὅτι ἦτο διχφορετικὸς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἕνεκα τῆς γεννήσεως καὶ ἕνεκα τοῦ φυσικοῦ του δυστυχήματος· οὕτω δὲ ἡ εὐγενὴς του καρδίαι ἐκυμαίνετο μεταξὺ ὑπερηφανείας καὶ ταπεινώσεως.

Τὸν κωφάλλον τοῦτον μαρκίονα ἔβλεπον πολλὰ ὠραῖαι κυραὶ· αὐτὸς ὅμως εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν Χαρίκλειαν, ἥτις καὶ αὐτὴ τὸν ἔβλεπεν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, στήριχθεῖσα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ θεοῦ τῆς ἀνεχώρησε σκεπτικῆ.

Η΄.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ Χαρίκλεια καὶ ὁ Γερῶ οὔτε κἀν τὸ ὄνομα τοῦ ἀββα de l'Érée ἐγνώριζον· οὔτε κἀν ὑπόψιν εἶχον ὅτι ἐγένετο ἀνακάλυψις νέας ἐπιστήμης διδασκούσης τὸ λέγειν εἰς τοὺς κωφά-

λους. Ὁ ἱππότης θὰ ἐμάνθανε βεβαίως αὐτὴν, ἢ καὶ ἡ σύζυγός του ἂν ἐζῆ· ἀλλ' ἡ ἐξοχή του ἦτο μακρὰν τῶν Παρισίων, ἐφημερίδας δὲν ἐλάμβανεν, ἢ καὶ ἂν ἐλάμβανε δὲν τὰς ἀνεγίνωσκεν· ἄρα ἡ ἀπόστασις, ἡ ἀμέλεια καὶ ὁ θάνατος φέρουσι τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα.

Ὅτε ἡ Χαρίκλεια ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, κατὰ νοῦν εἶχεν ἐν τι μόνον· καὶ διὰ νευμάτων καὶ χειρονομιῶν εἶπεν εἰς τὸν θεῖόν της ὅτι ἤθελε πλάκα καὶ κονδύλιον. Ὁ Γερῶ δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ἂν καὶ ἦτο προχωρημένη ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς καὶ ἐμελλον νὰ δειπνήσωσιν· ὅθεν μεταβάς εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔφερε Ὀριζμβεύων εἰς τὴν ἀνεψιάν του μικρὰν μαύρην σανίδα καὶ τεμάχιον κονδυλίου, πολῦτιμα λείψανα τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ τέχνης.

Ἡ δὲ Χαρίκλεια λαβοῦσα αὐτά, ἔβαλε τὴν σανίδα εἰς τὰ γόνατά της, καὶ δώσασα τὸ κονδύλιον εἰς αὐτὸν ἐζήτηε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν χεῖρά της, καὶ μὲ ἀπληστα βλέμματα παρηκολούθει καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματά του.

Ὁ γέρον Γερῶ ἐνόησεν ὅτι ἐζήτηε κάτι τι ἢ ἀνεψιά του· ἀλλὰ τί; Μήπως ἤθελε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς της ἢ τὸ ἐδικόν της; ἢ τὸ τοῦ θεοῦ της; Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τί ἤθελεν, ἐκτύπησε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου του τὴν καρδίαν τῆς νέας· αὕτη δὲ ἐνευσεν ἀμέσως, καὶ ἐκεῖνος ὑποθέσας ὅτι ἐμάντευσεν ἔγραψε μὲ μεγάλα στοιχεῖα τὸ ὄνομα τῆς Χαρίκλειας. Μετὰ ταῦτα ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν χωρὶς μάλιστα νὰ περιμεῖνῃ τὴν ἀνεψιάν του.

Ἡ Χαρίκλεια δὲν ἀπεσύρετο ποτὲ εἰς τὸν κοιτῶνά της πρὶν ὁ θεὸς της εὐκαιρώσῃ ἐλόκληρον τὴν φιάλην· ὅθεν ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον τὸν ἀπεχειρέτισε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της κρατοῦσα τὴν σανίδα. Καθίσασα δὲ ἤρχισε ν' ἀντιγράψῃ μὲ ἀπειρον ὑπομονὴν καὶ ἐπιμέλειαν τὴν λέξιν τὴν ὅποιαν εἶχε γράψῃ ὁ θεὸς της. Ἐπαναλαβοῦσα δὲ πολλάκις τὴν αὐτὴν ἐργασίαν κατώρθωσεν ἐπὶ τέλος νὰ ζωγραφίσῃ τὰ στοιχεῖα. Ἀφοῦ δὲ μετρήσασα ἐν πρὸς ἐν αὐτὰ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν παρέλιπε κανέν, ἐστράφη περὶ τὴν τράπεζαν πάλλουσα τὴν καρδίαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν ὡς ἂν εἶχε κινήσει μεγάλην νίκην· ἡ λέξις Χαρίκλεια τὴν ὅποιαν εἶχε γράψῃ τῆ ἐφαίνετο θαυμασία, καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν της θὰ ἠρμήνευε τὰ ὠραιότερα πράγματα τοῦ κόσμου. Εἰς αὐτὴν καὶ μόνον ἐσυγκέντρονε πλῆθος ἰδεῶν γλυκυτάτων, μυστηριωδῶν, θελκτικωτάτων. Δὲν ὑπέθετεν ὅτι ἦτο τὸ ὄνομά της.

Ἦτο τότε Ἰούλιος, καὶ τῆς νυκτὸς ὁ ἀῆρ ἔπνεε καθαρός καὶ δροσερός· ἡ Χαρίκλεια ἤνοιξε τὸ παράθυρον, καὶ μὲ κόμην λυτὴν, μὲ βραχίονας συνεσταυρωμένους, μὲ ὀφθαλμοὺς λαμπροὺς, ἐξόριψε τὰ βλέμματα εἰς τὴν στενὴν αὐλὴν παρακειμένης οἰκίας, ὅπου

εὑρίσκοντο συσσωρευμένοι πολλὰ δημόσια ἄμαξαι. Εἰς τὴν ὑγρὰν, ψυχρὰν καὶ νοσώδη αὐτὴν αὐλὴν οὔτε ἀκτὶς ἡλίου εἶχε πέσει ποτὲ, διότι τὸ ὕψος τῆς οἰκίας ἐμπόδιζεν αὐτήν.

Ἡ Χαρίκλεια ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον ὅτε ἐνόμισεν ὅτι μεταξὺ τοῦ σκότους τῆς αὐλῆς εἶδε σκιὰν ἀνθρώπου βραδέως περιπατοῦντος· ἡ νέα ἐροβήθη χωρὶς νὰ ἐνοσῇ διὰ τί, διότι ὁ θεῖός της δὲν ἦτο μακρὰν· οἱ βρογχασμοὶ τοῦ ἠκούοντο καὶ εἰς τὸν κοιτῶνά της. Πλὴν τούτου τί ἐζήτει κλέπτῃς εἰς τὴν αὐλὴν ἐκείνην;

Καὶ ὁμοίως ὁ ἄνθρωπος ἐπεριπάτει· ἡ Χαρίκλεια τὸν ἐβλεπεν ὀπισθεν μιᾶς ἀμάξης ἀτεινίζοντα τὸ παράθυρόν της. Μετὰ μικρὸν ἠσθάνθη ἀναγεννώμενον τὸ θάρσος της, καὶ λαβοῦσα λύχνον, ἐπρότεινεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ παραθύρου καὶ ἐφώτισε τὴν αὐλὴν. Ἰδὼν ὁ μαρκίων Μωβρὸν, ὁ κωφάλαλος τοῦ θεάτρου, ὅτι ἀνεκαλύφθη, ἐγονυπέτησε καὶ σηκώσας τὰς χεῖρας μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἐβλεπε τὴν Χαρίκλειαν.

Ἰκανὴν ὥραν ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἡ μὲν Χαρίκλεια κρατοῦσα εἰς τὸ παράθυρον τὸν λύχνον, ὁ δὲ μαρκίων γονυπετής. Ἐὰν ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα, οἵτινες ἄπαξ μόνον συνητηθήσαν εἰς χορὸν προσωποδοφῶρων, ἔδωκαν πρὸς ἀλλήλους ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας καὶ ἐτήρησαν ἀκριβῶς, φαντάσθητε ὅποια ἦσαν τὰ νεύματα καὶ τὰ βλέμματα δύο ὄντων, ἅτινα δὲν ἐδύναντο νὰ ἐκφράσωσι τὰ αὐτὰ πράγματα εἰμὴ μόνον κατὰ νοῦν.

Γελοῖον βεβόαιως εἶναι τὸ νὰ προσπαθῇ τις νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφὴν ἀμάξης· γελοιοδέστερον δὲ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, φορῶν κάλτας μεταξωτὰς καὶ ἐνδυμα πολυτελῆς ζητεῖ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν εἰς παράθυρον· ἀλλ' ὅταν τις ἀγαπᾷ τὸ γελοῖον εἶναι τοιοῦτον;

Ὅταν ὁ μαρκίων Μωβρὸν ἀνέβῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Χαρίκλειας, ἐχαιρέτισεν αὐτήν μὲ εὐγένειαν ὅποιαν ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Κεραμεικόν. Ἐὰν δὲ ἐδύναντο νὰ ὁμιλήσῃ θὰ τῇ διηγείτο ἴσως πῶς ἔλαβε τὴν προσοχὴν τοῦ παιδαγωγοῦ του, καὶ ἦλθε νὰ διανυκτερεύσῃ ὑπὸ τὸ παράθυρόν της, πῶς τὴν παρηκολούθησεν ἐξελθοῦσαν ἀπὸ τὸ θέατρον, πῶς ἐν βλέμμα της μετέβαλεν ὀλόκληρον τὸν βίον του, πῶς τέλος πάντων μόνην αὐτὴν ἠγάπα εἰς τὸν κόσμον, καὶ μόνην εὐτυχίαν ἐθεώρει τὸ νὰ προσφέρῃ αὐτῇ τὴν χεῖρα καὶ τὴν παρουσίαν του· ὅλα ταῦτα ἦσαν γεγραμμένα εἰς τὰ χεῖλη του· ἀλλ' ὁ ἀντιχαιρετισμὸς τῆς Χαρίκλειας ἐζήγησεν αὐτῷ ὅτι ἡ διήγησίς του θὰ ἦτο περιττὴ, καὶ ὅτι ἠδικόφει νὰ μάθῃ πῶς ἦλθεν ἐκεῖ ἀφοῦ ἄπαξ ἦλθε.

Ὁ δὲ Κ. Μωβρὸν, ἂν καὶ ἐδείχθη τολμηρὸς ἢ μάλλον αὐθάδης εἰσχωρήσας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς

ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν, ἐλθὼν ὁμοίως ἐφέρθη μὲ μεγίστην σεμνότητα καὶ εὐπρέπειαν. Ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὴν Χαρίκλειαν ἠπόρει πῶς νὰ ἐρωτήσῃ αὐτήν, εἰν συγκατετίθετο νὰ γείνη σύζυγός του· αὐτὴ δὲ δὲν ἐνόει τί ἐσήμαινον τὰ νεύματά του. Ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν σανίδα ἐφ' ἧς ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομά της, ἔλαβε τὸ κονδύλιον καὶ ἔγραψε πλησίον Πέτρος.

— Τί σημαίνουν αὐτά; ἀνέκραξέ τις βαρεῖα φωνή· τί εἶναι αὐταὶ αἱ νυκτεριναὶ συνεντεύξεις; ἀπὸ ποῦ ἦλθες ἐδῶ, κύριε; Καὶ τί ἦλθες νὰ κάμῃς;

Ὁ ἐρωτήσας ταῦτα ἦτον ὁ γέρον Γερῶ ὅστις ἦλθεν ἔχων ἦθος μαινομένου.

— Ὡραῖον πρᾶγμα! ἐξηκολούθησε. Μὴν θαρρῆς ὅτι ἐκουμούμην, καὶ ὅτι δὲν ἤκουσα τὰ πατήματά σου; Τί ἄνθρωπος εἶσαι καὶ ἐκαντζάρωσες τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ παράθυρον; Τί σκοπὸν ἔχεις; Νὰ σπάσῃς καμμίαν ἄμαξαν, νὰ χαλάσῃς ἄλλα πράγματα, νὰ ἀτιμάσῃς τιμίους ἀνθρώπους...

Πλὴν καὶ αὐτὸς δὲν μὲ ἀκούει, ἀνεφώνησε μετ' ὀλίγον· ὁ δὲ μαρκίων λαβὼν μολυβδοκόνδυλον καὶ χαρτίον ἔγραψε ταῦτα· « Ἀγαπῶ τὴν Κ. Χαρίκλειαν καὶ θέλω νὰ τὴν νυμφευθῶ· ἔχω ἐξήντα χιλιάδας φράγκα εἰσόδημα. Θέλετε νὰ μὲ τὴν δώσετε;

Ὁ δὲ Γερῶ ἀναγνοὺς ταῦτα εἶπε· — Φαίνεται ὅτι μόνον οἱ βωβοὶ τελειοῦν τὰς ὑποθέσεις τούτων γρηγορα. Πλὴν, κύριε, ἐπρόσθεσε μετὰ μικρὸν, δὲν εἶμαι πατὴρ ἀλλὰ θεῖός της. Πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν ἄδειαν τοῦ πατρός.

Θ.

Ἀλλὰ δὲν ἦτον εὐκόλος ἡ συγκατάθεσις τοῦ πατρός· ἔχι ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ καταστήσῃ τὴν θυγατέρα του ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον δυστυχῆ, ἀλλὰ διότι ἐβλεπε δυσκολίαν σχεδὸν ἀνυπέβλητον. Ἐπρόκειτο νὰ συζευχθῶσι δύο πάσχοντες τὴν αὐτὴν τρομερὰν ἀσθένειαν· ὥστε πιθανώτατον ἦτο καὶ τὰ τέκνα νὰ ἔλθωσιν ἐπίσης δυστυχῆ εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ ἱππότης, ζῶν πάντοτε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπέρα τὸν βίον του μελαγχολικὸς καὶ μεμονωμένος· ἡ Ἰουλιὰ εἶχεν ἐνταφιασθῆ, καὶ τὸν τάφον της ἐσκέπαζαν ἰτέα. Ἐνταῦθα ἐρχόμενος καθ' ἐκάστην ὁ ἱππότης ἔμενε πολλὰς ὥρας καὶ ἔτρεφε τὴν λύπην του ἀναπολῶν τὰ παρελθόντα.

Ἐνταῦθα ἦλθε μίαν τῶν ἡμερῶν καὶ ὁ Γερῶ. Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἶχεν εὑρεῖ τὸν Πέτρον εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀνεψίας του, παραλαβὼν αὐτὴν ἦλθεν εἰς τὴν ἐξοχὴν του, καὶ ἀφείξ αὐτὴν ἐκεῖ μετέβη εἰς τοῦ ἱππότη. Ὁ Πέτρος, εἰδοποιηθεὶς περὶ τοῦ ταξιδίου τούτου, ὑπεσχέθη νὰ μείνῃ πιστὸς καὶ νὰ μὴ παραβῇ τὸν λόγον του. Ὁρφανὸς ὢν πρὸ πολλοῦ καὶ κύριος τῆς παρουσίας του, μόνον χρέος ἔ-

γων ν' ἀκούη καὶ τοῦ κηδεμόνος του τὴν γνώμην, δὲν ἐφοβεῖτο κανὲν ἐμπόδιον· ὁ δὲ Γιρῶ, ἐπεθύμει μὲν νὰ συνενώσῃ τοὺς δύο νέους, ἀλλὰ δὲν συγκατετίθετο νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ δευτέραν συνέντευξιν ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὅτε ὁ ἵππότης ἤκουσε τὴν πρότασιν ἔμεινεν ἔκθαμβος. Ὅτε δὲ ἔμαθε καὶ τὰ τοῦ θεάτρου καὶ τὸν τρόπον τῆς προτάσεως εἶπεν ὅτι ἀδύνατος εἶναι ταύτη μυθιστορία· ἀλλὰ πεισθεὶς ἐπὶ τέλους ὅτι ἐσπουδαιολόγει ὁ Γιρῶ ἀπεκρίθη·

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐνώσωμεν δύο δυστυχῆ ὄντα; Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἔχομεν εἰς τὴν οἰκογένειάν μας τὴν ταλαίπωρον νέαν τῆς ὁποίας εἶμαι πατήρ, καὶ θέλεις νὰ διπλασιάσωμεν τὴν δυστυχίαν μας; Εἶμαι λοιπὸν καταδικασμένος νὰ ζήσω περικυκλωμένος ἀπὸ ἀνθρώπους ἀξίους καταφρονήσεως καὶ οἴκτου; πρέπει νὰ περάσω τὴν ζωὴν μου μὲ βωβοὺς, νὰ γηράσω μὲ βωβοὺς καὶ νὰ μὲ θάψουν βωβοί; Καὶ τὸ ὄνομά μου, διὰ τὸ ὁποῖον, ὁ Θεὸς τὸ ἠξεύρει, δὲν ὑπερηφανεύομαι, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι τοῦ πατρὸς μου, πρέπει νὰ τὸ ἀφήσω εἰς δυστυχεῖς οἱ ὁποῖοι οὔτε νὰ τὸ προφέρουν ἠξεύρουν;

— Νὰ τὸ προφέρουν βεβαίως ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Γιρῶ· ἀλλὰ νὰ τὸ ὑπογράψουν μάλιστα.

— Τί λέγεις; ἀνέκραξεν ὁ ἵππότης· εἶσαι τρελός.

— Καθόλου δὲν εἶμαι τρελός, ἀπεκρίθη ὁ Γιρῶ· ὁ νέος μαρκίων γράφει ἀξιόλογα καὶ μὲ πολλὴν ταχύτητα· σὲ τὸ βεβαιώνω ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὴν ἐγγραφὸν πρότασίν του.

Εἶπε καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ἵππότην τὸ χαρτίον ἐφ' οὗ εἶχε γράψῃ ὁ μαρκίων Μωβρὺ τὴν λακωνικὴν μὲν ἀλλὰ καθαρὰν πρότασίν του.

— Παράδοξον! ἀνεφώνησεν ὁ ἵππότης· ἀπὸ πότε οἱ βωβοὶ γράφουν; τί παραμύθια μὲ λέγεις;

— Ἀπὸ πότε γράφουν καὶ πῶς μανθάνουν δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Γιρῶ· ἠξεύρω μόνον ὅτι τὴν ἐπιτήγα εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ διασκεδάσῃ, καὶ ὅτι εἶδαμεν τὸν νέον αὐτὸν γράφοντα μὲ ἄκραν εὐκολίαν εἰς πλάκα. Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι οἱ βωβοὶ γεννῶνται βωβοὶ διὰ νὰ μὴ λέγουν τίποτε· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι σήμερον ἔγεινεν ἀνακάλυψις διὰ μέσου τῆς ὁποίας καὶ ὁμιλοῦν καὶ γίνονται καταληπτοί. Μὲ εἶπαν ὅτι ἓνας ἀββᾶς, τοῦ ὁποίου ἐλησημόνησα τὸ ὄνομα, ἐφεῦρα τὴν μέθοδον αὐτήν. Τὸ κατ' ἐμὲ ἠξεύρεις ὅτι τὰς πλάκας συνείθισα νὰ τὰς βάλλω εἰς τὰ κτήριά μου· οἱ Παρισίνοι ὅμως εἶναι πονηροί.

— Καὶ εἶναι σπουδαῖα ὅσα μὲ λέγεις;

— Σπουδαιότατα· ὁ μαρκίων αὐτὸς εἶναι πλούσιος καὶ εὐμορφος καὶ εὐγενής· σὲ τὸ ἐγγυῶμαι. Ἐὰν δὲν ὑπανδρεύσῃ τὴν Χαρίκλειαν τί θὰ τὴν κάμῃς; Ναι μὲν δὲν ὁμιλεῖ, ἀλλὰ μήπως αὐτὴ πταίῃ; Τί νὰ γίνῃ λοιπὸν; Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος

διὰ παντός. Ἴδου ἓνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ. Ἐὰν τοῦ τὴν δώσῃς δὲν θὰ τὴν βαρυνθῇ ποτὲ διὰ τὸ φυσικὸν τῆς ἐλάττωμα, διότι καὶ αὐτὸς ἔχει τὸ ἴδιον. Ἐννοοῦνται μεταξὺ των χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκην νὰ φωνάζουν. Ὁ μαρκίων ἠξεύρει καὶ νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ γράψῃ· ἡ Χαρίκλεια θὰ μάθῃ καὶ αὐτὴ. Ἐὰν σ' ἐπρότεινε νὰ ὑπανδρεύσῃς τὴν θυγατέρα σου μὲ τυφλὸν παραδείγματος χάριν, εἶχες δίκαιον νὰ γελάσῃς· ἀλλὰ σὲ προτείνω βωβόν. Βλέπεις ὅτι δεκαεὶς ἐλοκλήρους χρόνους ἂν καὶ εἶσαι πατήρ τῆς δὲν ἐπαρηγορήθῃς ποτέ· πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ τὴν ὑπανδρεύῃς ἄνθρωπος τέλειος ὅπως ἡμεῖς καὶ νὰ μὴν βαρυνθῇ;

Ἐνώσω ὁμιλεῖ ὁ Γιρῶ, ὁ ἵππότης ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν τάφον τῆς συζύγου του, καὶ ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐσυμβουλεύετο.

— Νὰ ἡμπορῇ νὰ σκέπτεται ἡ κόρη μου! εἶπε μετὰ μακρὰν σιωπὴν· εἶναι δυνατόν; Τὸ συγχωρεῖ ὁ Θεός;

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἦλθεν ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου.

— Ἄγιε ἐφημέριε, εἶπεν ὁ ἵππότης, ἐπειδὴ λαμβάνετε ἐνίοτε ἐφημερίδας θὰ ἔχετε εἰδήσεις· ἠκούσατε τίποτε δι' ἓνα ἱερέα ὁ ὁποῖος δίδει ἀγωγὴν εἰς βωβοὺς;

Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἐφημέριος ἦτον ἄνθρωπος ἀπλοῦς καὶ ἀμαθὴς καὶ εἶχε τὰς προλήψεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη, ποῖον ἐννοεῖται· ἐκτὸς μόνον ἂν θέλετε νὰ ὁμιλήσετε διὰ τὸν ἀββᾶν de l'Érée.

— Ναι, ναι, ἀνέκραξεν ὁ Γιρῶ· αὐτὸ τὸ ἔνομα μὲ εἶπαν.

— Καὶ τί νομίζετε; ἠρώτησεν ὁ ἵππότης τὸν ἱερέα.

— Δὲν ἡμπορῶ ν' ἀποκριθῶ ἀκριβῶς διότι κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι πεπεισμένος· ἀλλὰ, κατὰ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἔχω, νομίζω ὅτι ὁ αἰδεσιμώτατος αὐτὸς de l'Érée, ὁ ὁποῖος φαίνεται καλὸς καὶ σεβάσιμος ἄνθρωπος, δὲν ἐπέτυχε.

— Τί ἐννοεῖτε; εἶπεν ὁ Γιρῶ.

— Ἐννοῶ ὅτι πολλάκις καὶ οἱ καλλήτεροι σκοποὶ ἀποτυγχάνουν. Εἶναι ἀναμφίβολον, καθόσον ἔμαθα, ὅτι πολλὰ προσπάθειαι κατεβλήθησαν· νομίζω ὅμως ὅτι τὸ νὰ διαβάσῃ οἱ βωβοὶ εἶναι παραμύθι.

— Πῶς εἶναι παραμύθι, ἀνέκραξεν ὁ Γιρῶ, ἀφοῦ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

— Δὲν ἐναντιόνομαι, ἀπεκρίθη ὁ ἐφημέριος· ἄνθρωποι ὅμως σοφοὶ καὶ διακεκριμένοι, καὶ μάλιστα καθηγηταὶ τοῦ πανεπιστημίου, μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατον.

— Ὅτι βλέπω δὲν εἶναι ἀδύνατον, ὑπέλαβεν ὁ ἀγαθὸς Γιρῶ. Ἐταξείδευσα ἑκατὸν μίλια διὰ νὰ ἔλθω

νά δείξω εἰς τὸν ἱππότην τοῦτο τὸ ἔγγραφο. Τὸ πρᾶγμα εἶναι καθαρὸν ὅσον καὶ ὁ ἥλιος.

Καὶ ἔδειξε τὴν σημείωσιν τοῦ Πέτρου εἰς τὸν ἐφημέριον· οὗτος δὲ ἀπορήσας καὶ προσβλήθεις συγχρόνως παρετήρησε τὸ ἔγγραφο, τὸ ἀνέγνωσε πολλάκις καὶ τὸ ἀπέδωκεν ἀγνοῶν τί νὰ εἴπῃ.

Ὁ δὲ ἱππότης ἐπεριπάτει σιωπηλὸς, καὶ οἱ δισταγμοὶ τοῦ ἀντὶ νὰ μετριάσθῃσιν ἤξενον.

— Ἐάν ὁ Γερῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἔχῃ δίκαιον, ἐγὼ δὲ δὲν συγκατανεύσω, θὰ πράξω σχεδὸν κακούργημα. Ἴδὼν παρουσιάζεται χεὶρ ζητοῦσα νὰ καθοδηγήσῃ εἰς τὰ σκότη, εἰς τὰ ὁποῖα πλανᾶται, τὴν νέκν τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ἔφερα εἰς τὸν κόσμον· ναὶ μὲν ἡ χεὶρ αὐτὴ δὲν θὰ τὴν εὐγάλη ἀπὸ τὰ σκότη, ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ νομίζῃ ὅτι εἶναι εὐτυχής. Διὰ τί νὰ τὴν ἐμποδίσω; τί θὰ ἔλεγεν ἂν ἔξῃ ἡ μάνα τῆς;

Καὶ στρέψας πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν τάφον τῆς γυναίκος τοῦ, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Γερῶ καὶ εἶπεν αὐτῷ·

— Κάμε ὅ,τι θέλεις.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνεφώνησεν ὁ Γερῶ· ὑπάγω νὰ σὲ τὴν φέρω, εἶναι εἰς τὴν ἐξοχὴν μου.

— Ὅχι! ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ πατήρ. Ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι εὐτυχής, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐξαναῖδῶ... ποτέ!

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Χαρίκλεια συνῆλθον εἰς γάμον εἰς Παρισίους· μόνοι δὲ μάρτυρες ἦσαν ὁ θεὸς καὶ ὁ παιδαγωγός. Ὅτε δὲ ὁ ἱερεὺς ἤρώτησε κατὰ τὴν τάξιν τὸν Πέτρον ὁποῖα ἦτο ἡ θέλησις τοῦ αὐτοῦ, διδάχθεις πρὸ τῆς τελετῆς, ἔνευσε τὴν κεφαλὴν· ἡ δὲ Χαρίκλεια, μιμουμένη τὸ παράδειγμα τοῦ συζύγου τῆς, ἔνευσε καὶ αὐτὴ τὴν ἐδικὴν τῆς.

Μετὰ τὴν τελετὴν ἀνέβησαν εἰς λαμπρὸν ὄχημα τὸ ὁποῖον ἡ Χαρίκλεια παρετήρει μὲ παιδικὴν περιέργειαν· οὐχ ἦττον δὲ ἔμεινεν ἐκστατικὴ καὶ ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρός τῆς. Τὰ δωμάτια, οἱ ἵπποι, οἱ ὑπηρέται, ὅλα τῇ ἐφαίνοντο θαύματα.

Γ.

Ἡ Χαρίκλεια ἐγένετο μήτηρ. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἐνῶ ὁ πατήρ τῆς ἐπεριπάτει κατὰ τὴν συνήθειαν μελαγχολικὸς εἰς τὸν κήπον τοῦ, ἔλαβεν ἐπιστολὴν, γεγραμμένην ἀπὸ χεὶρα ἀγνωστοῦ αὐτῷ. Ἦτο δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ καὶ περιεῖχε ταῦτα·

« Πάτερ μου! ὁμιλῶ ὄχι μὲ τὸ στόμα ἀλλὰ μὲ τὴν χεῖρά μου· τὰ ταλαίπωρα χεῖλη μου εἶναι πάντοτε κλειστά, καὶ ὁμως ἔμαθα νὰ ὁμιλῶ. Ὁ διδάσκαλός μου μ' ἐδίδαξε νὰ σὲ γράψω. Ἐδυσκολεύθην πολὺ ἕως νὰ μάθω. Πρῶτον ἐδιδάχθην πῶς νὰ ὁμιλῶ μὲ τὰ δάκτυλα, καὶ ἔπειτα πῶς νὰ γράψω.

» Ἐχῶ ωραιότατον παιδίον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σὲ γράψω φοβουμένη μήπως γίνῃ ὡς

τοὺς γονεῖς τοῦ. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ ἀναβάλω περιπλέον τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ γράψω, ἂν καὶ ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἀνήσυχτοι μὴ δυνάμενοι νὰ ἀκούσωμεν. Ναὶ μὲν ἡ τροφὸς ἀκούει, ἀλλὰ φοβούμεθα μὴν ἀπατάται. Διὰ τοῦτο περιμένοντες ἀνυπομόνως νὰ ἰδῶμεν νὰ κινήσῃ τὰ χεῖλη τοῦ. Ἠρωτήσαμεν τοὺς ἰατροὺς ἐάν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμιλῇ παιδίον δύο ἀλάλων, καὶ μᾶς ἀπεκρίθησαν καταπρατικῶς· ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύομεν ἀκόμη.

» Φαντασθῆτε μὲ ποῖον φόβον βλέπομεν πρὸ πολλοῦ τὸ ταλαίπωρον τοῦτο παιδίον, καὶ πῶς εἴμεθα ἀνήσυχτοι ὅταν τὸ βλέπομεν μὲν ὅτι ἀνοίγει τὰ χεῖλη τοῦ δὲν ἠξεύρομεν ὅμως καὶ ἂν ἐκβάλῃ φωνήν. Βεβαιωθῆτε ὅτι συλλογίζομαι ἀδικόπως τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποῖα θὰ ἦτον ἀνήσυχτος δι' ἐμὲ ὅσον κ' ἐγὼ διὰ τὸ τέκνον μου.

» Ἐάν μὲ ἀγαπᾶτε, πάτερ μου, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθετε νὰ μὲ ἰδῆτε· καὶ θὰ χαρῆ καὶ θὰ σᾶς εἶναι εὐγνώμων ἡ εὐσεβάστως ὑπογραφομένη κόρη σας.

» ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. »

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ ἱππότης ἔμεινεν ἐκστατικὸς· τῷ ὄντι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, τῆς Χαρίκλειας εἶναι τοῦτο τὸ γράμμα! Πρέπει νὰ ἀκούσω τὴν πρόσκλησιν τῆς καὶ νὰ ὑπάγω νὰ ἀνανεώσω τὴν πληγὴν μου;

— Πρέπει νὰ ὑπάγῃς, ἀπεκρίθη ὁ Γερῶ ὅτε ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ ἱππότης. Θέλεις νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ αἷμά σου; Δὲν σὲ ἀρκεῖ ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως ὅτι ἀφήκεις τὴν γυναῖκά σου εἰς τὸν χορὸν καὶ ἐφυγες; Ἐρχομαι καὶ ἐγὼ μαζὴ σου, ἂν καὶ λυποῦμαι ὅτι δὲν ἐπροσκάλεσε καὶ ἐμὲ, ὁ ὁποῖος τὴν ἤνοιξα πάντοτε τὴν θύραν μου χωρὶς νὰ τὴν κρούσῃ.

Ἡ Χαρίκλεια καὶ ὁ Πέτρος ἐκάθηντο εἰς ὠραῖον καὶ κατὰκοσμον δωμάτιον ὅτε εἰσῆλθον ὁ πατήρ καὶ ὁ θεὸς τῆς. Εἰς τράπεζαν ἦσαν ζωγραφίαι, βιβλία καὶ ἄλλα σχέδια. Καὶ ὁ μὲν σύζυγος ἀνεγίνωσκεν, ἐκείνη δὲ ἐκέντει καὶ τὸ παιδίον ἐπαιζεν ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ὁ μαρκίων ἰδὼν αὐτοὺς ἐσηκώθη, ἡ δὲ Χαρίκλεια ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα τῆς ὅστις ἠσπάσθη αὐτὴν περιπαθῶς καὶ δακρῶν. Ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸ παιδίον ἐνόμισεν ὅτι καὶ αὐτὸ ἦτο κωφάλαλον καὶ ἀνεφρῆξε.

— Καὶ ἄλλος βωβός! ἀνέκραξεν.

Ἡ Χαρίκλεια δὲν ἤκουσε μὲν ἀλλ' ἐμάντευσε τὸν πατέρα τῆς· καὶ ἀνασηκώσασα τὸν υἱὸν τῆς, ἔβαλε τὸν δάκτυλόν τῆς εἰς τὰ μικρά του χεῖλη καὶ ἔτριψεν αὐτὰ παρακινουσα αὐτὰ νὰ ὁμιλήσῃ· καὶ τὸ παιδίον ἀνοῖξαν τὸ στόμα, ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας τὰς ὁποίας εἶχε μάθει·

— Καλ' ἡμέρα, παπᾶ!

— Βλέπεις εἶπεν ὁ Γερῶ ὅτι ὁ Θεὸς τὰ συγχωρεῖ ὅλα, καὶ πάντοτε;